

Pericole care pândesc Biserica în vremurile de pe urmă (13)

STUDIU ÎN SERIAL

Pastor Iosif Nicolae Ignat
Biserica Pentecostală Sebeș, Alba

Criza de supranatural (2 Împărați 2.1-14; Marcu 16.15-20)

Cu mâinile ridicate în sus, cu ochii pierduți în zare, răsunându-i încă în urechi huruitul carului de foc care l-a dus pe Ilie la cer, cu inima sfâșiată de durerea despărțirii de mentorul și părintele lui spiritual, Elisei părea un monument al durerii și al deznădejdiei. Nu putea să creadă că marele bărbat plecase de lângă el și nu avea să-l mai revadă niciodată pe acest pământ. Știa că trebuia să preia el mandatul de la cel care mulți ani fusese „carul lui Israel și călărima lui”, iar povara responsabilității apăsa greu pe umerii lui. Într-un tâziu, mâinile i se lasă în jos, privirea îi cade la pământ și zărește ceea ce a mai rămas din Ilie: *mantaua* căzută în țărână. O ridică și cu inima grea, cu picioarele de plumb, se îndreaptă încet spre Iordan. Se oprește pe malul străvechiului râu și aude apa clipocind și spunându-i parcă cu dispreț: „Ilie a fost Ilie... dar tu? Cine ești?” Ridică mantaua și lovește cu putere apele, rostind memorabilele cuvinte: „**Unde este acum Domnul Dumnezeu al lui Ilie?**” Nu știu ce a fost în această întrebare arzătoare: teamă, îndoială, durere, dorință, speranță... sau toate la un loc. Oare se vor deschide apele, ca și în cazul înaintașului său? Nu cumva vremea minunilor se duse, odată cu cel care înclua și descuia cerul după cuvântul lui?

Este clar că această întrebare n-a fost pusă doar de Elisei la Iordan. Ea a fost rostită cu mult înainte, dar și după, de oameni aflați în situații extreme, provocatoare (boli, circumstanțe potrivnice, Iordanuri care au blocat calea) și care au avut nevoie urgentă de intervenția supranaturală a lui Dumnezeu (vezi Ghedeon – Judecători 6:13; Psalmul 42:3,10; Psalmul 115:2). **Atunci când vorbim despre Dumnezeu al lui Ilie, vorbim despre un Dumnezeu al minunilor:** al morților înviați, al untdelemnului înmulțit, al focului coborât din cer, al Iordanului despăcat. Și nu de puține ori a fost nevoie în istoria poporului lui Dumnezeu și a Bisericii de un astfel de Dumnezeu. Deseori și noi, slujitorii Bisericii, avem nevoie de un astfel de Dumnezeu.

Frați slujitori, n-ați stat măcar odată la căpătâiul unui bolnav incurabil și, deznădăjduiți de situație, să vă întrebați: „Unde este acum Dumnezeu înaintașilor (părinților) noștri?” N-ați fost întrebați măcar o dată în slujirea

dumnevoastră în mod batjocoritor sau persistent: „Unde este Dumnezeul tău (vostru)?”. Să nu-mi spuneți că nu v-a durut inima atunci, ca pe fiii lui Core... (Ps. 42:3,10). În timp ce ați bătut încurajator pe umăr pe un tânăr, spunându-i „Domnul este cu tine, viteazule!”, n-ați fost întrebat niciodată cu tupeu: „Dar unde sunt minunile acelea pe care ni le istorisiți voi...?” Cum v-ați descurcat atunci?

De ce un Dumnezeu al lui Ilie în vremurile noastre?

Oare mai este nevoie și astăzi de minuni ca pe vremea lui Ilie? Eu cred că da. Și aceasta deoarece *problemele și provocările cărora trebuie să le facem față în vremurile noastre sunt mai numeroase și mai mari decât atunci*. Și multe dintre ele nu se pot rezolva decât prin intervenția supranaturală a unui Dumnezeu al minunilor. Ne confruntăm astăzi mai mult ca oricând cu duhuri obraznice prin adunare, cu învățători care duc poporul în rătăcire, cu mulți profeti ai lui Baal și ai Astarteei, cu răcirea credincioșilor, cu dezinteresul tinerilor față de Dumnezeu și Biserică, cu mulți (prea mulți) bolnavi. Și deoarece acest Dumnezeu nu este sau se ascunde din diverse motive, bolnavii rămân nevindecați, problemele rămân nerezolvate, poporul geme sau șchioapătă de ambele picioare, tinerii pleacă în căutarea senzaționalului, iar noi încercăm să găsim răspunsuri care să împace doctrina noastră corectă biblică cu realitatea tristă – lipsa lucrărilor care certifică prezența lui Dumnezeu.

Dar știți ce mai cred eu? Că *noi ne temem de un astfel de Dumnezeu și de ceea ce s-ar putea întâmpla atunci când El ar începe să lucreze*. Terenul intervențiilor miraculoase ale lui Dumnezeu (minuni, vindecări, eliberări) este un teren „riscant” și preferăm pământul tare al programelor care merg de la sine, al liturgiilor învățate pe de rost, al activităților la care nu există riscul să scăpăm lucrurile de sub control.

- *Preferăm să ne facem rezerve de untdelemn, ca să nu avem nevoie să vină Ilie să-l înmulțească*. Trăirea prin credință nu-i pentru acum... Dacă după o înmulțire a untdelemnului vin buluc o grămadă de văduve peste noi, ce facem cu ele? Nu putem transforma bisericile în cantine pentru săraci...

Click pentru continuare...

Ghedeon I-a zis: „Rogu-te, domnul meu, dacă Domnul este cu noi, pentru ce ni s-au întâmplat toate aceste lucruri? Și unde sunt toate minunile acelea pe care ni le istorisesc părinții noștri când spun: «Nu ne-a scos oare Domnul din Egipt?» Acum Domnul ne părăsește și ne dă în mâinile lui Madian!» (Judecători 6.13)